

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sutkinja Lidije Rostaš, predsjednice vijeća, Ljiljane Karlovčan-Đurović i Sanje Štefan, članica vijeća, uz višeg sudskog savjetnika Srđana Papića, zapisničara, u upravnom sporu tužitelja V. Š., O., protiv tuženog Povjerenika za informiranje, Z., radi prava na pristup informacijama, na sjednici održanoj 28. veljače 2020.

p r e s u d i o j e

Odbija se tužbeni zahtjev koji glasi:

„Poništava se rješenje Povjerenika za informiranje KLASA: UP/II-07/19-01/85, URBROJ: 401-01/11-19-2 od 10. prosinca 2019.“

Obrazloženje

Pobijanim rješenjem tuženika odbijena je tužiteljeva žalba izjavljena protiv rješenja Županijskog državnog odvjetništva u Osijeku od 10. siječnja 2019. kojim je odbijen njegov zahtjev za pristup informacijama.

Tužitelj u tužbi tvrdi da je tuženik donio rješenje na temelju Zakona o državnom odvjetništvu („Narodne novine“ 67/18., ZDO 2018.) koji je stupio na snagu 1. rujna 2018., dakle koji nije bio na snazi u trenutku podnošenja zahtjeva za pristup informacijama 8. travnja 2015. Tvrdi da je u to vrijeme bio na snazi Zakon o državnom odvjetništvu koji nije propisivao da se korisniku ne smiju dostaviti informacije koje se odnose isključivo na korisnika. Poziva se na praksu Europskog suda za ljudska prava u kojoj je gospodinu T. G. povrijeđeno konvencijsko pravo na pošteno suđenje jer za vrijeme postupka nije vidio mišljenja drugih o sebi.

Tužitelj navodi da kao stranka u postupku nije uspio dobiti na uvid mišljenje o sebi i ne zna od čega se treba braniti, da je interes javnosti nebitan te da se mora pretpostaviti interesu korisnika za pravo na pristup informacijama. Odbijanje zahtjeva smatra nelogičnim te predlaže poništiti tuženikovo rješenje.

U odgovoru na tužbu tuženik se poziva na članak 8. Zakona o pravu na pristup informacijama („Narodne novine“ 25/13. i 85/15. – dalje u tekstu: ZPPI) te navodi da nije odlučna veza između korisnika i informacije koja je predmet postupka s obzirom da je potrebno utvrditi postojanje odnosno protezanje javnog interesa u odnosu na pojedinačne zaštićene interese iz članka 15. ZPPI-a. Nadalje ističe da je pri odlučivanju o žalbi primijenio Zakona o državnom odvjetništvu („Narodne novine“ 76/09., 153/09., 116/10., 145/10., 57/11.,

130/11., 72/13., 148/13., 33/15., i 82/15., dalje ZDO 2009.) koji je bio na snazi u vrijeme podnošenja tužiteljevog zahtjeva.

Tuženik nadalje tvrdi da je u žalbenom postupku utvrdio da su u odnosu na traženu informaciju ispunjeni uvjeti iz članka 15. stavka 4. točke 2. ZPPI-a jer se radi o informaciji nastaloj u postupku razmjene mišljenja između dva tijela javne vlasti, a da bi njeno objavljivanje moglo dovesti do pogrešnog tumačenja sadržaja informacija ili slobodu davanja mišljenja. Navodi da se odluka Glavnog državnog odvjetnika o podizanju zahtjeva za zaštitu zakonitosti temelji na mišljenju sjednice Kaznenog odjela Državnog odvjetništva RH koje se donosi većinom glasova prisutnih zamjenika. Tome prethodi izvješće zamjenika državnog odvjetnika kojim izlaže tko je predložio podizanje zahtjeva za zaštitu zakonitosti, mišljenje državnog odvjetnika koji je zastupao u predmetu i svoje mišljenje o postojanju zakonskih uvjeta za podizanje zahtjeva za zaštitu zakonitosti. Tvrdi da je utvrđeno da u predmetnom slučaju ne prevladava javni interes za pristup zatraženoj informaciji.

Tuženik navodi da je u prvostupanjskom postupku bilo nedostataka ali da se radi o nedostacima koji nisu mogli utjecati na rješenje stvari te predlaže odbiti tužbeni zahtjev.

U dokaznom postupku sud je uzeo u obzir činjenice utvrđene u postupku donošenja pobijane odluke te je izvršio uvid u dokumentaciju koja prileži spisu tuženika.

Na temelju razmatranja svih činjeničnih i pravnih pitanja, sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev neosnovan.

Iz spisa proizlazi da je tužitelj Županijskom državnim odvjetništvu u Osijeku podnio zahtjev za dostavu preslike dopisa Državnog odvjetništva RH od 8. travnja 2015. upućenog Županijskom državnim odvjetništvu u Osijeku u kaznenom predmetu KR-DO-243/2015 i presliku mišljenja Županijskog državnog odvjetništva u Osijeku koje je 11. kolovoza 2015. iz istog predmeta upućenu Državnim odvjetništvu RH.

Prvostupanjskim rješenjem Županijsko državno odvjetništvo u Osijeku odbilo je tužiteljev zahtjev pozivajući se na članak 15. stavak 2. točku 7. te stavak 4. točku 2. ZPPI-a kao i na odredbe ZDO 2018.

Protiv navedenog rješenja tužitelj je izjavio žalbu koju je tuženik primjenom odredbe članka 116. točke 2. Zakona o općem upravnom postupku („Narodne novine“ 47/09.) odbio kao neosnovanu. Navedena zakonska odredba propisuje da će drugostupanjsko tijelo odbiti žalbu ako utvrdi da je u prvostupanjskom postupku bilo nedostataka, ali da su oni takvi da nisu mogli utjecati na rješenje stvari.

Po ocjeni ovog suda, pravilno je tuženik utvrdio da se Županijsko državno odvjetništvo u Osijeku pogrešno pozvalo i na članak 15. stavak 2. točku 7. ZPPI-a te na ZDO 2018. koji nije bio na snazi u vrijeme podnošenja zahtjeva, što i tužitelj ističe u tužbi, međutim tuženik je isto tako pravilno ocijenio da se ne radi o nedostacima koji su mogli utjecati na rješavanje predmetne upravne stvari.

Prvostupanjsko tijelo i tuženik su pravilno ocijenili da se radi o informacijama koje su nastale u razmjeni stavova i mišljenja unutar tijela javne vlasti te da bi njihovo objavljivanje moglo dovesti do pogrešnog tumačenja sadržaja informacija ili slobodu davanja mišljenja i izražavanja stavova. Stoga je tuženik primjenom članka 15. stavka 4. točke 2. ZPPI-a i odredbi ZDO 2009. pravilno odbio tužiteljevu žalbu kao neosnovanu, uz razložno obrazloženje s koji je ovaj sud suglasan u cijelosti.

Kako je po ocjeni ovog suda tuženikovo rješenje zakonito, na temelju odredbe članka 57. stavka 1. Zakona o upravnim sporovima („Narodne novine“ 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. i 29/17.), tužbeni zahtjev je odbijen kao neosnovan.

U Zagrebu 28. veljače 2020.

Predsjednica vijeća
Lidija Rostaš, v.r.